

γον άπωτέρω του πεζοδρομίου, πλησίον της άμαξης, ήτις είχε φέρει τον Λουδοβίκον μετά των δύο συνοδοιπόρων αυτού.

Ο κύριος Λεκόκ ύψωσε τους όφθαλμούς προς τα παράθυρα του οικήματος, ένθα ο υίός αυτού έμελλε να παίξει το υπέρτατον παιγνίδιον, και δέν έβράδυνε να ίδη σκιάς διερχομένας όπισθεν των παραπετασμάτων.

Τό έγνώριζε καλώς το οικημα τουτο, όπερ ό ίδιος είχε την εύχαρίστησιν να διακοσμήσῃ διά τόν περιηλμένον αυτόν Λουδοβίκον, έκ των κινήσεων δέ των σκιών ήδύνατο σχεδόν ν' ακολουθήσῃ την συγκινητικήν της αντιπρακστάσεως σκηνήν.

— Είπ' εκεί, έλεγε καθ' έαυτόν, βλέπων το μεσαίον παράθυρον. Τόν άφησαν εις την αίθουσαν... Αύτοί, εύρίσκονται εις το δωμάτιον του ύπνου... και τόν έπιτηρουν... βλέπω τās σκιάς των να κινούνται... θα σπρώξουν τόν βωθόν εις την αίθουσαν... Άρκει ό άθλιος αυτός να μή κάμῃ κανέν σημείον, τό όποιον να τούς κάμῃ ν' άπατηθοῦν... όταν συλλογίζωμαι ότι ή ζωή του υιού μου έξαρτάται άπό ένα κίνημα ή άπό μίαν έκφρασιν την όποιαν θα λάβῃ ή φυσιογνωμία ένός ανθρώπου, ό όποιος σχεδόν είνε βλάκας!... τρέμω.

Και ήρχιζε να καταρτάται τόν Τολβιάκ, όστις υπέβαλε την ιδέαν της έπικινδύνου ταύτης δοκιμής.

[Έπεται συνέχεια]. Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Η Χάρις δέν έκράτει πλέον ένηγκαλισμένην την Μέρσην· έθεώρει περίξ αυτής με φοβισμένα βλέμματα, ζητούσα μέσον φυγής. Όρμησε προς το μαγειρείο, άλλ' άμέσως ώπισθοδρόμησε πρό των κραυγών, του θορύβου και της συγχύσεως, ήν ήγειρεν ή μεταφορά των τραυματιών επί του όχήματος του νοσοκομείου.

Είδε την θύραν, ήτις ήγε προς την αυλήν και ώρμησε προς αυτήν έκβάλλουσα κραυγήν χαράς. Έμελλε δέ ήδη να θέσῃ την χείρα επί του σύρτου της θύρας, ότε τρίτος μύδρος κατέπεσεν επ' αυτής της στέγης της καλύβης.

Όπισθοχωρούσα πάντοτε, ή Χάρις έφερε μηχανικώς τās χείρας της επί των ώτων.

Ο μύδρος διέσχισε την καλαμίνην στέγην και έξερράγη έν τῷ δωματίῳ.

Η Μέρση, μή βλαβεύσα έκ της έκρήξεως, έπήδησεν εις το παράθυρον.

Τὰ πεπυρακτωμένα τεμάχια του μύ-

δρου ένέπρησαν το πάτωμα· άνά μέσον δέ των φλεγόντων έρειπίων και του καπνού ή Μέρση διέκρινε το άνκίσθητον σώμα της δυστήνου νέας, μεθ' ής πρό ώρας εύρίσκετο μόνη έν τῷ δωματίῳ τούτῳ.

Άλλά και κατά την τρομεράν ταύτην στιγμήν ή ψυχραιμία δέν κατέλιπε την νοσοκόμον.

Ηρπασεν έν πρώτοις τούς κενούς σάκους, έστιβασμένους έν τινι γωνία, και ήρξατο άπλούσα αυτούς ταχέως χαμαί εις πχχύ στρώμα, ποδοπατούσα δρομαία αυτούς, όπως σβέσῃ την πυράν του πατώματος.

Τούτου τελεσθέντος, έσπυσε προς την Χάριτα και έγονυπέτησε πρό αυτής.

Η νέα αύτη ήτο άρα νεκρά; Ήτο μόνον πληγωμένη;

Η Μέρση άνήγειρε μίαν των άδρανών χειρών της Χάριτος και έζήτασε τόν σφυγμόν της, ότε εισήλθεν όρμητικώς ό ιατρός Σουρβίλ, περίτρομος να ίδῃ τί απέγιναν αι δύο γυναίκες. Υπόπτευεν ότι βεβαίως θα συνέβῃ δυστύχημα τι.

— Έδῶ! άνεφώνησεν ή Μέρση. Πλησίον μου, ιατρέ!... Φοβούμαι, ότι ή όβις την προσέβαλεν, επανέλαβε, παραχωρούσα αύτῇ την θέσιν της. Παρατηρήσατε μήπως είνε έπικινδύνως πληγωμένη.

Η άγωνία του ιατροῦ πρό του θελκτικού εκείνου θύματος, έξεδηλώθη άποτόμως διά τινος βλασφημίας, έν ή τὰ ρ της λέξεως έπροφέροντο μετ' άστραπιαίας ταχύτητος.

— Αφαιρέσατέ της έν πρώτοις τὰ ένδύματα ταῦτα, άνέκραξεν ούτος. Δυστυχῇ άγγελε!... Περιστράφη πίπτουσα, τό δέ κορδόνιον, όπερ συνεκράτει τόν μανδύαν της, συνεστράφη περί τόν τράχηλόν της.

Η Μέρση την έξέδυνε, ένῶ ό ιατρός την ύπήγειρεν επί των βραχιόνων του.

— Φέρετε μίαν λυχίαν, έφώνησεν ούτος μετ' άνυπομονησίας· θα σας δώσωσι την τελευταίαν, ήτις άνάπτει εις το μαγειρείον.

Και προσεπάθει και ούτος να εύρῃ τόν σφυγμόν της με τρέμουσαν χείρα.

Ο θόρυβος και ή σύγχυσις, άτινα έβασίλευον εις το παρακείμενον μαγειρείον, τόν έξάλλινον.

— Μέγιστε Θεέ, άνεφώνησε, πρό πολυού χρόνου δέν υπέστην παρομοίαν συγκίνησιν.

Την στιγμήν εκείνην εισήρχετο ή Μέρση με την λυχίαν άνά χείρας, εις το φῶς της όποιας έφάνῃ τό τρομερόν τραῦμα, όπερ επήνεγκεν επί της κεφαλῆς της νεαρῆς Άγγλίδος, περιφλεγές τεμάχιον της έκραγείσης όβιδος.

Η έκφρασις της μορφῆς του ιατροῦ μετεβλήθη στιγμιαίως έξαφανισθείσης άπ' αυτής; και του έλαχίστου ίχνους άγωνίας, ως αν ει επέθηκε προσωπίδα άδιαφορίας.

Τί να τό έκαμνε πλέον την στιγμήν εκείνην τό αντικείμενον του τέως θαυμασμοῦ του;

Έν άνκίσθητον σώμα, αναπαύομενον επί των βραχιόνων του... και τίποτε περισσότερον.

Οί μεγάλοι μέλανες όφθαλμοί της Μέρσης τόν έπετήρουν μετὰ της διαβρωτικωτέρας προσοχής.

— Είνε έπικινδύνως λοιπόν πληγωμένη ή γυνή αύτη; ήρώτησε.

— Μή λαμβάνετε καν τόν κόπον να κρατήτε επί περισσοτέραν ώραν τό φῶς τουτο, ήτο ή ψυχρά απάντησις του νέου ιατροῦ. Έτελείωσε... δέν έχω πλέον τίποτε να κάμω δι' αυτήν.

— Είνε νεκρά;

Ο ιατρός Σουρβίλ έβεβαίωσε την έρώτησιν ταύτην δι' ένός νεύματος καταφατικού, συσφίγγων δέ τόν γρόνθον του και έκτεινων αυτόν προς την διεύθυνσιν των έμπροσθοφυλακών:

— Κατηραμένοι Γερμανοί!... άνεβόησε.

Προσέβλεψε διά τελευταίαν φοράν την άπεσθεσμένην εκείνην μορφήν, την τέως τόσον άκτινοβολούσαν έκ καλλονῆς και νεότητος, και είτα ύψωσε τούς ώμους.

— Τὰ τυχηρά του πολέμου! είπεν, άνεγείρων τό πῶμα και άποθέτων αυτό επί της έν τη γωνία του δωματίου κλίνης.

Μεθ' ό έξεδήλωσε την άπογοήτευσίν του, πτώων επί των συντριμμάτων της πρό μικρού έκραγείσης όβιδος.

— Πρέπει να την άφήσωμεν έδῶ, υπέλαβε. Πρό όλίγου ήτο έν θελκτικόν πλάσμα, ήδη δέν είνε πλέον τίποτε. Άγωμεν, δεσποινίς Μερρίκ, έλθετε!... μετά τινας στιγμάς δέν θα είνε πλέον καιρός.

Και λέγων ταῦτα προσήνεγκε τόν βραχιόνα εις την νοσοκόμον.

Έξω ήκούετο ήδη μέγας θόρυβος, δν παρήγεν ή σκευοφόρος των τραυματιών άμαξα, ήτις ήρχιζε ν' άπομακρύνηται, της όποιας συνεκρούοντο τρίζοντα τὰ διάφορα έφθαρμένα σιδηρά έξαρτήματα.

Η ύποχώρησις είχεν άρχίσει.

Η Μέρση έρριπεν άκαριαίον βλέμμα έν τῷ παρακείμενῳ μαγειρείῳ και είδε τούς προσφιλείς της τραυματίας, ούτινες έμελλον να μείνωσιν άνευ βοηθείας και περιθαλψέως εις τās χείρας του έχθρου.

Και ήρνήθη την προσφοράν του Σουρβίλ.

— Σας είπον ήδη ότι εγώ θα μείνω ένταῦθα, άπήντησεν.

Ο Σουρβίλ συνήνωσε τās χείρας εις σημείον επιμόνου προσκλήσεως, άλλ' ή Μέρση τῷ έδειξε την θύραν της καλύβης.

— Υπάγετε! είπεν. Η άπόφασίς μου έλήφθη ήδη.

Μέχρι τέλους ό ιατρός έδείχθη άξιος έαυτοῦ. Έξήλθε μετὰ χάριτος και αξιοπρεπείας άπαραιμίλλου.

— Κυρία, είπεν, είσθε έξοχος!

Και είπόν το τελευταίον τουτο φιλοφρόνημα, ό πιστός της γυναικολατρίας όπαδός, υπεκλήθη, έθηκε την χείρα επί της καρδιάς του και έγένετο άφαντος.

Η Μέρση έμενε του λοιπού μόνη μετὰ της νεκράς.

Οί τελευταίοι κρότοι της ύποχωρήσεως, και οι έσχατοι θόρυβοι των κυλιόμενων τροχών των έν σπουδῇ φευγουσών ά-

μαζῶν ἤρχιζον ἤδη νὰ ἐξχαφνίζωνται μακρόθεν.

Οὐδείς νέος τυφεκοβολισμός ἐκ τῶν παρὰ τοῦ ἐχθροῦ κατεχομένων θέσεων ἐτάραξε πλέον τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγὴν.

Οἱ Πρωῖσοι ἐγνώριζον ὅτι οἱ Γάλλοι ἐπολέμουν ὑποχωροῦντες.

Ἐντὸς τινῶν λεπτῶν ἔμελλον νὰ λάβωσι κατοχὴν τοῦ ἐγκαταληφθέντος χωρίου καὶ θὰ ἠκούοντο μετ' ὀλίγον καὶ οὗτοι ἐπερχόμενοι.

Ἡ μεσολαβοῦσα αὕτη σιγὴ ἦτο φοβερά.

Οἱ δυστυχεῖς τραυματίαι, οὓς εἶχον ἀφήσει εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀνέμενον καὶ ἐκεῖνοι ἐν σιγῇ τὸ εἰμαρμένον.

Ἐντὸς τοῦ δωματίου ἡ Μέρση παρετήρει τὴν κλίνην.

Αἱ δύο γυναῖκες εἶχον συναντηθῇ ἐν τῷ θορύβῳ τῆς πρώτης συμπλοκῆς, ἐπερχομένης τῆς νυκτός.

Χωρισθεῖσαι κατὰ τὴν εἰς τὸ χωρίον ἀφίξιν των ὑπὸ τοῦ καθήκοντος, ὅπερ ἐκάλει τὴν νοσοκόμον, συνηντήθησαν πάλιν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ λοχαγοῦ.

Αἱ σχέσεις, αἵτινες εἶχον ἀναπτυχθῇ μεταξύ των, ὑπῆρξαν πολὺ ταχέαι καὶ δὲν ἐφαίνοντο ποσῶς ὅτι ἔμελλον ποτὲ νὰ μεταβληθῶσιν εἰς φιλίαν.

Ἀλλὰ τὸ ἐπελθὼν δυστύχημα ἐπλήρου οἴκτου τὴν ψυχὴν τῆς Μέρσης.

Ἐλαβεν ἐν χειρὶ τὴν λυχνίαν καὶ ἐπλησίασε τὸ πτώμα ἐκείνης, ἣτις ἐφρονεῦθη παρὰ τὸ πλευρόν της. Ἐγонуπέτησε πρὸ τῆς κλίνης, θαυμάζουσα τὴν ὑπερτάτην γαλήνην τῆς ἀψύχου ἐκείνης μορφῆς.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς Χάριτος εἶχε παρὰδοξον ὄψιν...

Ἦρκει ἀπαξ νὰ τὴν ἴδῃ τις, ὅπως μὴ δυνήθη νὰ τὴν λησμονήσῃ ποτέ.

Τὸ μέτωπόν της ἦτο ἀρκετὰ ταπεινὸν καὶ ἱκανῶς ὑπὸ τῆς κόμης κεκαλυμμένον· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ὠραϊότατοι, ἀλλ' ἡ ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασις ἦτο μεγαλειτέρα τῆς κανονικῶς ἀπαιτουμένης· τὸ στόμα καὶ ὁ πώγων ἦσαν ἀξιοσημειώτως μικρά.

Ἡ Μέρση διὰ τῆς ἀβρᾶς χειρὸς της διηυθέτησε τὴν ἀτάκτως λυθεῖσαν κόμην καὶ ἐτακτοποίησε τὰ ἀνασυρθέντα ἐνδύματα τῆς νεκρᾶς.

— Πρὸ πέντε λεπτῶν μάλιστα, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτήν, ζωηρῶς νῦν ἔχον ν' ἀνταλλάξω μετ' ὑμῶν κατὰστασιν!

Ἀπέστρεψε μετὰ στεναγμοῦ τὴν κεφαλὴν, καὶ :

— ὦ! τὸ ἤθελον πολὺ περισσότερον, τώρα, ἐπανελάβην.

Ἡ σιγὴ ἤρχιζε νὰ τὴν στενοχωρῇ.

Ἐβάδισε βραδέως μέχρι τῆς ἐτέρας ἀρκας τοῦ δωματίου.

Τὰ χαμκὶ κατακείμενα ἐσκορπισμένα ἐνδύματα, τὰ ἴδια αὐτῆς ἐνδύματα, αἵτινα εἶχε δανείσει εἰς τὴν δεσποινίδα Βράδον, ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν της ὅταν προσέκυψεν ὁ πούς της ἐπ' αὐτῶν.

Ἀνήγειρε τὴν ἐσθῆτα, τὴν ἐτίναξε, διότι ἦτο κατάρροτος κόνεως, καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τινος καθίσματος.

Κατόπιν ἔθεσε τὴν λυχνίαν ἐπὶ τῆς

τραπέζης καὶ, ὀλισθαίνουσα ἐπὶ τοῦ παρὰθύρου, ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς θορύβους, οἵτινες προανήγγελλον τὴν προσέγγισιν τῶν Πρωῖσων, καὶ οἵτινες δὲν συνίσταντο ἢ εἰς ἀμυδρὸν ψίθυρον ἐρχόμενον διὰ μέσου τῶν δένδρων.

Ἀφῆκε τὸ παρὰθύρον καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν τραπέζαν, βυθισθεῖσα εἰς σκέψεις.

Ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἐκπληρώσεως καθήκοντος τινος πρὸς τὴν νεκράν, ἐπείγοντως ἐπιβαλλομένου νὰ τελεσθῇ ἐντὸς τοῦ μέλλοντος νὰ μεσολαβήσῃ διαστήματος μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῶν Πρωῖσων;

Ἡ Μέρση ἀνεμνήσθη τῆς συνδιαλέξεως ἣν ἔσχε μετὰ τῆς ἀτυχοῦς συντρόφου της.

Ἡ δεσποινὶς Βράδον εἶχεν ὁμιλήσει περὶ τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπέδιωκεν ἐπιστρέφουσα εἰς Ἀγγλίαν.

Εἶχεν εἶπει περὶ μιᾶς κυρίας, συγγενοῦς της, ἐξ ἀγγιστείας, πρὸς τὴν ὁποίαν προσωπικῶς ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀγνωστος, ἀλλ' ἣτις ἐν τούτοις ἔμελλε νὰ τὴν δεχθῇ παρ' αὐτῇ καὶ ἣτις τὴν ἀνέμενε νῦν.

Ἡ Μέρση, ἣτις ἐγνώριζε πῶς εἶχε φρονεῖν τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα, δὲν ὤφειλεν ἄρα νὰ γράψῃ εἰς τὴν μόνην φίλην του;

Τίς ἤθελε τὸ πράξει, ἐὰν αὕτη ἡμέλει τοῦτο;

Οὐδείς ἕτερος ἡδύνατο.

Εἰς μόνος μάρτυς ἔμεινεν ἐκ τῆς καταστροφῆς, ἣτις εἶχε λάβει χώραν εἰς τὴν καλύβην, καὶ ὁ μάρτυς οὗτος ἦτο ἡ ἰδία αὕτη.

Ἐλαβεν ἀπὸ τοῦ καθίσματος τὴν ἐσθῆτα καὶ ἀνεζήτησεν ἐν τῷ θυλακίῳ τὸ δερμάτινον χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἡ Χάρις τῇ εἶχεν ἐπιδείξει.

Τὸ μόνον μέσον ὅπως μάθῃ τὴν διεύθυνσιν εἰς ἣν ὤφειλε νὰ γράψῃ εἰς Ἀγγλίαν δὲν ἦτο ν' ἀνοιξῇ τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ ἐξετάσῃ τὰ ἐν αὐτῷ ἔγγραφα;

Ἡ Μέρση ἤνοιξεν ὅθεν τὸ χαρτοφυλάκιον... καὶ ἐσταμάτησε, δοκιμάζουσα παρὰδοξον ἀποστροφὴν εἰς τὸ νὰ ὠθήσῃ περαιτέρω τὰς ἐρεῦνας της.

Στιγμιαία σκέψις τὴν κατέπεισεν ὅμως, ὅτι ἐνδοιασμοὶ δὲν εἰσεχώρουν.

Ἐὰν ἐσέβετο τὸ μυστικὸν τοῦ χαρτοφυλακίου, οἱ Πρωῖσοι δὲν θὰ τὴν ἀφηνον νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ γράψῃ εἰς Ἀγγλίαν.

Ὄφειλε ν' ἀφήσῃ ὅπως ἡ ἔρευνα τῶν ἐγγράφων τούτων γίνῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐπερχομένων βαρβάρων, οἵτινες ἀμφίβολον ἂν θὰ ἦσαν ἄνθρωποι ἢ κτηνώδη θηρία;

Ἦτο γυνή, ἡ δὲ νεκρὰ συμπατριῶτις αὐτῆς.

Ἐκένωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης πᾶν ὅ,τι περιεῖχε τὸ χαρτοφυλάκιον, ἡ πρᾶξις της δ' αὕτη ἔμελλε νὰ ἐπιδράσῃ ἐφ' ἅπαντα αὐτῆς τὸν κατόπιν βίον.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἰσπανικὸν Διήγημα τοῦ Catulle Mendés

ΙΟΥΔΙΟΥ ΔΕΜΕΤΡ

Ε Λ Λ Η

Ἀρχαίας ὑποθέσεως Διήγημα.

[Τέλος]

Ἐν τούτοις ἡ εἰδησις ἔφθασεν, ὅτι πολυάριθμοι νῆες τῶν Περσῶν ἔπλεον πρὸς τὴν Ἀττικὴν καὶ ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς εἶχεν ὀνομασθῇ στρατηγὸς καὶ ἡγέτης τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου.

Ὁ στρατηγὸς ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Ἐρρηφόρων, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὴν κόρην του.

— Ἀναχωρῶ, κόρη μου, εἶπε πρὸς αὐτήν· ἀγνοῶ ἂν οἱ Θεοὶ θὰ μοὶ χορηγήσωσι τὴν νίκην καὶ ἂν θὰ ἐπιστρέψω.

Ἡ Ἑλλη πλήρης χαρᾶς καὶ ὑπερηφάνειας ἀπήντησεν :

— Ναί, ἀγαπητὲ πάτερ, θὰ νικήσῃτε καὶ θὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς τὴν πόλιν. Μοὶ φαίνεται ὅτι τοῦτο ἐξαρτᾶται κατὰ τι ἐξ ἐμοῦ, καὶ ὅτι αἱ ἀσθενεῖς μου χεῖρες κρατοῦσι μετὰ τοῦ πέπλου τὴν τύχην τῆς πατρίδος, καὶ ὅτι ὁ ζῆλός μου, ὅπως κεντήσω τὰς ἱερὰς εἰκόνας, θὰ καταπραΰνῃ τοὺς ἀνέμους, ἐκεῖ κάτω ἐπὶ τῆς κυανῆς θαλάσσης, καὶ ἐλέψ' Ἀθηνᾶς θέλει καταστήσει εὐκολωτέρας καὶ εὐτυχεστέρας τὰς κινήσεις τῶν νηῶν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ Ἑλλη εἰργάζετο τὸν πέπλον μετὰ τσαυτῆς θερμῆς, προσοχῆς καὶ πόθου, ὥστε ὡρὶα καθόσον προεχώρει ἡ ἐργασία· ἡδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι μέρος τῆς ψυχῆς της καὶ τῆς πνοῆς της διήρχετο ἐκάστης στροφῆς τῆς βελόνης ἐπὶ τοῦ κεντήματός της.

Καὶ ἡ Μναῖς ἄεργος ἐκοιμάτο ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέρας, ἡ δὲ τρυφερὰ ὠραιοῦς της νῦξανεν ἔτι περισσότερον.

Νύκτα τινὰ ἡ Ἑλλη ἤκουσεν ἐπὶ τοῦ δώματος βήματα, εἴτα φωνάς. Ἐγείρεται καὶ βλέπει εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης τὴν Μναῖδα, στηριζομένην ἐπὶ τοῦ μικροῦ τοίχου καὶ πέραν αὐτῆς εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἄνθρωπον ἱστάμενον ἐπὶ τῶν θάμνων καὶ τῶν ἐξοχῶν τοῦ βράχου.

Ἡ Ἑλλη ἔλαβε πέτρας, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ὀρθία, ὑψηλοτέρα ὥς ἐκ τοῦ λευκοῦ φορέματός της καὶ τοῦ νυκτερινοῦ φωτός, ἔριψε τὰς πέτρας ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐκυλίετο διὰ τῶν βράχων καὶ βάτων.

Ἡ Μναῖς ἐφώναξε :

— Μὴ τὸν φονεύσῃς!

— Ἀφες με, ψεύτρια κόρη καὶ πῶς!